

Korte overweging Paasmorgen nav Exodus 14:9-14 en Joh. 20:1-18

Lieve mensen, jong en oud, mensen van Gods goede woord

Het was dit jaar een bijzondere weg naar Pasen.
We worden terug geworpen op onszelf.
In plaats van elkaar op te zoeken en te steunen
moeten we sociale afstand houden.
Het is af en toe verwarrend.
En toen ik in december zag
dat de Exodusverhalen op
het alternatieve leesrooster stonden,
van half februari tot Pinksteren,
kon ik niet vermoeden
dat die verhalen ook zo
van toepassing kunnen zijn op ons leven nu.
Ik vind Exodus een prachtig doorlopend verhaal.
Dat ons leert dat het in het leven niet altijd
gemakkelijk en voor de wind gaat.
Maar dat een ieder hopelijk toch soms
ergens mag ervaren
dat je er niet alleen voor staat.
Dat God aanwezig is, ook door andere mensen,
om je als het ware er doorheen te halen.
Die zegt: Ik ben die er zal zijn, ga met je mee!
Dat wij nu ook gebukt gaan onder een farao.
Farao-corona heb ik al eens eerder gezegd.
Ja het volk Israël mag eindelijk vertrekken
uit doodslaan Egypte.
Maar ze zijn nog maar net onderweg
of het eerste obstakel dient zich al aan.
Aan de ene kant de Rietzee,
de andere kant farao met zijn leger.
Je kunt het doodslaan wel verlaten,
maar dat wil nog niet zeggen,
dat je dan al echt vrij bent.
Ik dacht: we doen ons best nu in Nederland.
Want heel misschien denken we over een paar weken
al een beetje meer vrijheid te krijgen.
Maar laten we net als het volk Israël

nu niet meteen denken
dat we dan ook alles alweer kunnen en mogen.

Het blijft vreemd en verwarrend
ook in Jeruzalem bij de leerlingen van Jezus.
Jezus dood en nu bij het graf?

In de Rooms Katholieke kerk wordt altijd zo mooi gezegd
als het Paasverhaal wordt gelezen:

wij verkondigen het mysterie van het geloof.

Ik vind dat prachtig.

Het is aan ons oog en oor voorbij.

Jezus is opgestaan uit de dood.

En met al onze kennis kunnen we
daar niet makkelijk iets bij voorstellen.

Maar troost je, je verkeert in goed gezelschap.

Maria, Petrus, Johannes,
en al die andere leerlingen
hebben dezelfde moeite.

We zien in beeld een schilderij van
Eugène Burnand.

Je kunt de spanning zien
op het gezicht van Petrus en Johannes.

Ze zijn op weg naar het graf.

Wat zullen ze aantreffen?

Er is schrik, verwachting, hoop.

De eerste berichten over de
opstanding

zijn vol verwarring.

Een niet te bevatten wonder.

Meteen na de dood van Jezus
waren er diverse stromingen
binnen het christendom

die precies wilden weten hoe dat nu zat met dat mysterie.

En tot op de dag van vandaag zitten we er mee.

Pas nog las ik ergens dat

nu weer het bestaan van Jezus wordt ontkend.

Dat het een mythe is.

Maar als wij het hebben over Jezus of God,
dan hebben wij het toch over geloof.

Dat is iets anders dan een artikel
van een journalist in de krant.
of een wetenschappelijk artikel.
Dit gaat voorbij aan
beredeneringen en verstand.
Het is iets van het hart.

Iets dat ons ook mag bemoedigen
in deze verwarrende tijden.
Ook wij lopen als het ware een kruisweg.
Een mensenleven is in essentie een weg
die we gaan vol ontmoetingen, maar ook haperingen,
dalen en bergen van geluk.
Ik denk aan al die mensen die aan de kant
van het leven van een dierbare staan,
die lijdt aan corona.
Dat roept stilte en eenzaamheid op.
Dat is als trekken door de nacht,
op zoek naar nieuw leven.
Net als Martha op zoek naar Miriam.
Sta op, geef een teken van leven!
Soms lijkt het haast onmogelijk.
Ook nu de wereld is stilgevallen
en we allerlei rampscenario horen.
Ik noemde het al voor het Kyriegebed,
werkloosheid, crisis land- tuinbouw, veeteelt.
En door de pandemie vergeten we bijna
de slachtoffers van geweld en oorlog.
Is er hoop, kans op verrijzenis,
om weer op te staan.
We kunnen niet anders dan daarin geloven
Door elkaar vast te blijven houden.
Wij mogen uit deze crisis
voorzichtig weer opstaan,
maar wel als andere mensen,
meer gericht op de ander,
voelen hoe we met elkaar verbonden zijn.

Of zoals Marinus van den Berg
me de afgelopen week

een mooie kaart met eigen gedicht stuurde.

Pasen gaat altijd door. En daarmee wil ik afsluiten

Pasen gaat altijd door

Pasen gaat niet op slot

Het graf zal leeg zijn

Pasen gaat altijd door

Geloof, hoop en liefde

Zij willen altijd door

Pasen gaat altijd door

in het geloof

tegen het cynisme

Pasen gaat altijd door

in de hoop

van winnende Goedheid

Pasen gaat altijd door

in de stilte

van de kwetsbare liefde

die menselijk meeleeft.

Hier kan ik alleen maar op zeggen

Amen